

gemer ved at tilbringe Dagene med at spille Ring paa en Græsplæne eller ved at ligge henslængte i en Hængekøje og læse Romaner. Disse Stakler mindede ham om saadanne Mennesker, der løb tankeløse omkring og sogte efter det, som de selv holdt i Haanden. Under Lidelser og Klager slæbte man sig fra Badested til Badested, tyllede sig med Medicin, anstillede en hæseblæsende Jagt efter nye Medikamenter, nye Kure, nye Læger — og dog laa Lægemidlet i Hvermands Haand, det eneste, sande, jordiske Lægemiddel for den hensygnende Menneskehed! Aa, hvor længe vilde man dog vedblive at bedrage sig selv for Livets sande Lykke? Hvilken Herlighed, hvilken Glæde vilde ikke ophlomstre paa Jorden fra den Dag, da Sundhedens hellige Kilde, det legemlige Arbejde, blev genfundet af den hele Menneskehed! Hvilket Paradis vilde ikke opstaa, naar alle Hænder samlede sig for at frugtbar gøre Jorden! Ørkenen vilde blive opdyrkede, giftige Sumpe udtørrede, Korn og Frugter vilde vælte op af Mulden . . .

Han havde taget Skovl og Greb og var begyndt at muge under Køerne. Mens Sveden drev ham ned over Øjnene, læssede han den friske Godning paa en Hjulbør og trillede den ud paa Møddingen, fejede derpaa Grebningen saa ren som et Stuegulv og lagde frisk Strøelse i Baasene, . . . ja ikke fornøjet hermed tog han Strigletøjet fra et Søm paa en af Loftsbjælkerne og begyndte at rense Køernes Laarstykker for det indtørrede Snavs, som sad der i tykke Kager. Han følte bestandig en Trang til at beskæftige sig netop med det sværeste og urenlige Arbejde for at overbevise sig om, at han nu ganske havde frigjort sig for al Fordom og faaet Bugt med den falske Stolthed, der havde sat saa ulykkebringende Skel mellem Menneskene.

Mens han var sysselsat paa denne Maade, kom han til at tænke paa sin Fader og sin øvrige Familie, — og der trak sig pludselig en mørk Skygge ned over